

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 13 sierpnia 2026 r.

Poz. 5011

Podpisany przez:
Elżbieta Barbara Żabicka-Lakomy
Data: 13.08.2026 08:28:04

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE IFIII.4131.1.81.2026 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 7 sierpnia 2026 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2026 r. poz. 662) i art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2026 r. poz. 538 i 781)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XXX/227/2026 Rady Miejskiej w Siewierzu z dnia 7 lipca 2026 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Miasta i Gminy Siewierz dla wybranych obszarów – etap 1.

Uzasadnienie

W myśl art. 85 i 86 *ustawy o samorządzie gminnym*, wojewoda sprawuje nadzór nad działalnością gminną na podstawie kryterium zgodności z prawem. Zgodnie z art. 91 wskazanej ustawy uchwała gminy, która jest sprzeczna z prawem jest nieważna. O nieważności uchwały w całości lub w części orzeka organ nadzoru w drodze rozstrzygnięcia nadzorczego.

W dniu 7 lipca 2026 r. Rada Miejska w Siewierzu podjęła uchwałę Nr XXX/227/2026 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Miasta i Gminy Siewierz dla wybranych obszarów – etap 1. Stosownie do przepisu art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (zwanej dalej: *upzp*) w dniu 10 lipca 2026 r. Rada Miejska w Siewierzu przekazała organowi nadzoru uchwałę Nr XXX/227/2026 z dnia 7 lipca 2026 r., a w dniu 14 lipca 2026 r. Wojewoda otrzymał dokumentację prac planistycznych, celem dokonania oceny zgodności tej uchwały z prawem.

W dniu 3 sierpnia 2026 r. organ nadzoru wszczął postępowanie nadzorcze oraz poinformował Gminę o możliwości złożenia wyjaśnień. Gmina skorzystała z przysługującego uprawnienia i w dniu 5 sierpnia 2026 r. złożyła wyjaśnienia.

W trakcie prowadzonego postępowania nadzorczego, organ nadzoru stwierdził, że została ona podjęta z naruszeniem zasad i trybu sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w następującym zakresie:

1. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego, a jego ustalenia mają moc przepisów powszechnie obowiązujących na obszarze danej gminy. Obligatoryjne i fakultatywne elementy planu miejscowego określa art. 15 *upzp*, natomiast tryb sporządzania i uchwalania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego został szczegółowo uregulowany w art. 17 *upzp*. W przepisie tym określono kolejno przebieg procesu sporządzania projektu planu miejscowego, wskazano właściwości organów w tym procesie, uczestników postępowania i ich uprawnienia. Zgodnie z art. 17 pkt. 6 lit. b tiret drugie *upzp* wójt, burmistrz lub prezydent miasta występuje o uzgodnienie projektu planu miejscowego z organami właściwymi do uzgadniania projektu planu miejscowego na podstawie przepisów odrębnych. Natomiast przepis art. 86

ust. 7 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. *Prawo lotnicze* (Dz. U. 2025 poz. 1431) stanowi, iż Prezes Urzędu uzgadnia projekty miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego i projekty decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu oraz opiniuje projekty planów ogólnych gmin i projekty planów zagospodarowania przestrzennego województwa – dla terenów, na których jest planowane lub znajduje się lotnicze urządzenie naziemne oraz wyznaczono powierzchnie ograniczające zabudowę – pod względem bezpieczeństwa ruchu lotniczego i prawidłowego funkcjonowania lotniczych urządzeń naziemnych.

Analiza obszaru objętego przedmiotowym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego oraz danych dostępnych na stronie Urzędu Lotnictwa Cywilnego (www.ulc.gov.pl) wykazała, że część obszaru objętego przedmiotowym planem miejscowym położona jest w zasięgu powierzchni ograniczających przeszkody dla lotniska Katowice-Pyrzowice. W obszarze tym występują ograniczenia w zagospodarowaniu terenów oraz wysokości obiektów budowlanych. Ponadto, obszar objęty niniejszym planem (z wyłączeniem terenu oznaczonego symbolem 1RN oraz niewielkich części terenów 32MN i 33MN) znajduje się w powierzchniach ograniczających zabudowę (powierzchnie BRA) od lotniczych urządzeń naziemnych, które należy uwzględnić przy kształtowaniu ładu przestrzennego. Sposób określenia i wyznaczenia granic przestrzennych powierzchni ograniczających zabudowę określa załącznik nr 3 do rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 listopada 2020 r. w sprawie *lotniczych urządzeń naziemnych i powierzchni ograniczających zabudowę* (Dz. U. z 2020 r. poz. 2161, oraz z 2023r. poz. 229). Powyższe zostało wskazane również, w odpowiedzi na zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzenia planu miejscowego – pismem Prezesa Urzędu Lotnictwa Cywilnego nr LTL-2.64.3192.2024.ULC.1 z dnia 22 listopada 2024 r.

W związku z powyższym projekt planu wymagał uzgodnienia z Prezesem Urzędu Lotnictwa Cywilnego, a tymczasem w przekazanej dokumentacji planistycznej brak jest takiego wystąpienia o uzgodnienie.

Tymczasem, w przedmiotowej uchwale nie wskazano *granic powierzchni ograniczających przeszkody dla lotniska Katowice-Pyrzowice oraz zasięgu powierzchni ograniczających zabudowę (powierzchnie BRA) od lotniczych urządzeń naziemnych*. Nie określono też szczególnych warunków zagospodarowania terenów oraz ograniczeń w użytkowaniu, wynikających z położenia obszaru planu w ich zasięgu. Wprowadzono natomiast ustalenia umożliwiające, na całym obszarze objętym planem, realizację obiektów infrastruktury technicznej o wysokości do 20 m (§ 4 ust. 7 pkt 8) oraz budowli – w terenach oznaczonych symbolami: 1MN-U, 2MN-U, 3MN-U i 4MN-U – o wysokości do 30 m (§ 6 ust. 2 pkt 3).

Powyższym, poprzez: brak ograniczeń w zagospodarowaniu terenów wynikających z sąsiedztwa ww. urządzeń oraz poprzez brak uzgodnienia projektu planu miejscowego z Prezesem Urzędu Lotnictwa Cywilnego – naruszono, zarówno tryb jak i zasady sporządzania planu miejscowego, wynikające z *upzp*.

Gmina, w odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania nadzorczego, pismem znak: GOŚP..6721.1.2026, z dnia 5 sierpnia 2026 r. wskazała, że *Urząd Lotnictwa Cywilnego ma świadomość o procedowanym planie miejscowym, zwłaszcza, że w dniu 22 listopada 2024 r. przekazał do Urzędu Miasta i Gminy Siewierz w odpowiedzi na zawiadomienie wytyczne do uwzględnienia przy realizacji planu. Wszystkie wskazania zostały skrupulatnie przeanalizowane i uwzględnione w projekcie. Wobec powyższego uzgodnienie organu – Urzędu Lotnictwa Cywilnego nastąpiłoby poprzez milczące uzgodnienie. Tutejszy organ nie jest w stanie uzyskać oficjalnego stanowiska Urzędu Lotnictwa Cywilnego ze względu na zbyt krótki czas na odpowiedź na zawiadomienie*.

Organ nadzoru, po zapoznaniu się ze złożonymi wyjaśnieniami, stwierdza, że Gmina powinna była dokonać czynności związanych z uzgodnieniem tego planu z Prezesem Urzędu Lotnictwa Cywilnego, jak wymagają tego przepisy prawa. Zaniechanie tego uzgodnienia oznacza, że pozbawiono organ uzgadniający możliwości wypowiedzenia się na temat planowanych rozwiązań przestrzennych przedmiotowego planu miejscowego.

2. W planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym uwzględnia się wymagania ochrony środowiska, w tym ochronę gruntów rolnych i leśnych, do czego obliguje prawodawcę miejscowego art. 1 ust. 2 pkt 3 lit. b *upzp*. Konkretyzację tego obowiązku zawierają z kolei przepisy ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o *ochronie gruntów rolnych i leśnych* (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 82, dalej: *uogrl*). Na mocy przepisu art. 3 ust. 2 *uogrl* grunty leśne podlegają ochronie. Jednym ze środków ochrony gruntów leśnych jest ograniczenie przeznaczenia ich na cele nieleśne. Przepis art. 7 ust. 1 *uogrl*, wprost wskazuje, że przeznaczenie gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne (wymagające zgody na zmianę przeznaczenia), dokonuje się w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, sporządzonym w trybie określonym w przepisach o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W związku z powyższym przepis art. 17 pkt 6 lit. c *upzp* nakłada na organ

sporządzający projekt planu miejscowego obowiązek wystąpienia o zgodę na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne, jeżeli wymagają tego przepisy odrębne. Należy w tym miejscu wskazać, iż w myśl art. 4 pkt 6 *uogrl* przez przeznaczenie gruntów leśnych na cele nieleśne rozumie się ustalenie innego niż leśny sposobu użytkowania gruntów leśnych.

Zgodnie z art. 7 ust. 2 *uogrl* przeznaczenie na cele nierolnicze i nieleśne:

- 1) *gruntów rolnych stanowiących użytki rolne klas I-III – wymaga uzyskania zgody ministra właściwego do spraw rozwoju wsi,*
- 2) *gruntów leśnych stanowiących własność Skarbu Państwa – wymaga uzyskania zgody Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa lub upoważnionej przez niego osoby, (...)*
- 5) *pozostałych gruntów leśnych – wymaga uzyskania zgody marszałka województwa wyrażanej po uzyskaniu opinii izby rolniczej.*

Jak wynika z przytoczonych przepisów, gruntami wymagającymi uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia na cele nieleśne są grunty leśne, stanowiące własność Skarbu Państwa oraz lasy prywatne. W art. 2 ust. 2 *uogrl* zdefiniowano, co należy rozumieć przez grunty leśne wskazując, iż są to grunty: *określone jako las w przepisach o lasach* (pkt 1), *zrehabilitowane dla potrzeb gospodarki leśnej* (pkt 2) oraz *pod drogami dojazdowymi do gruntów leśnych* (pkt 3). Natomiast w świetle art. 3 ustawy z dnia 28 września 1991 r. *o lasach* (t.j. Dz. U. z 2026 r. poz. 663) lasem jest grunt:

- 1) *o zwartej powierzchni co najmniej 0,10 ha, pokryty roślinnością leśną (uprawami leśnymi) – drzewami i krzewami oraz runem leśnym – lub przejściowo jej pozbawiony:*
 - a) *przeznaczony do produkcji leśnej lub*
 - b) *stanowiący rezerwat przyrody lub wchodzący w skład parku narodowego albo*
 - c) *wpisany do rejestru zabytków;*
- 2) *związany z gospodarką leśną, zajęty pod wykorzystywane dla potrzeb gospodarki leśnej: budynki i budowle, urządzenia melioracji wodnych, linie podziału przestrzennego lasu, drogi leśne, tereny pod liniami energetycznymi, szkółki leśne, miejsca składowania drewna, a także wykorzystywany na parkingi leśne i urządzenia turystyczne.*

Organ sporządzający plan miejscowy powinien zatem zweryfikować status gruntów objętych projektem planu i ustalić, czy tereny te znajdują się w wydzieleniach leśnych, według informacji zawartych w *Banku Danych o Lasach* oraz, czy dla tego terenu sporządzono plan urządzenia lasu, bądź uproszczony plan urządzenia lasu. Stosownie bowiem do przepisu art. 20 ust. 1 *ustawy o lasach*, sporządzając plan miejscowy, gmina ma obowiązek uwzględnić ustalenia planu urządzenia lasu, czy też uproszczonego planu urządzenia lasu. Jeżeli gmina zdecyduje się ustalić dla gruntów leśnych inny niż leśny sposób użytkowania, zobligowana jest wystąpić do właściwego organu o wymaganą przepisami *uogrl* zgodę na zmianę ich przeznaczenia na cele nieleśne. Jej uzyskanie stanowi bowiem warunek konieczny do wypełnienia wymogu art. 17 pkt 6 lit. c *upzp*. Zgoda na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych wydawana jest w trybie decyzji administracyjnej. W postępowaniu tym, właściwy do wydania decyzji organ, rozstrzyga zagadnienie dopuszczalności przeznaczenia w planie miejscowym gruntów leśnych na cele nieleśne. Zgoda wydana na podstawie tego przepisu stanowi podstawę do dokonania zmiany przeznaczenia tych gruntów w planie miejscowym. Wskazana procedura jest jednym z podstawowych elementów wymaganych w procesie przygotowywania projektu planu, jeśli zachodzi potrzeba jej przeprowadzenia.

Analiza części graficznej planu miejscowego, w konfrontacji z danymi ewidencji gruntów oraz informacjami zawartymi w portalu *Bank Danych o Lasach* (utworzony przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe i utrzymywany przez Biuro Urządzania Lasu i Geodezji Leśnej, centralny punkt dostępu do informacji o zasobach leśnych i stanie lasów w Polsce, o którym mowa w art. 13a ust. 1 pkt 3 *ustawy o lasach* – dostępny pod adresem internetowym www.bdl.lasy.gov.pl) wykazała, że fragment terenu zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, oznaczony na rysunku planu symbolem **24MN** oraz fragment terenu zieleni naturalnej, oznaczony na rysunku planu symbolem **1ZN**, obejmują grunty leśne będące własnością prywatną. Podkład mapowy części graficznej planu, w formie mapy zasadniczej, wskazuje wyraźnie użytk leśny (LsVI), w części działki nr 1831 oraz w części działki nr 6455/2. Zgodnie z informacjami zawartymi w *Banku Danych o Lasach* – część działki 1831 stanowi wydzielenie leśne *a/SO95*. Natomiast, część działki nr 6455/2 –

stanowi wydzielenie leśne z/SO30 oraz ax/SO.C35. Wyżej wymienione wydzielania leśne objęte są *Uproszczonym Planem Urządzenia Lasu*.

Analiza przekazanej dokumentacji formalno-prawnej wykazała, że dla ww. obszarów brak zgody Marszałka Województwa Śląskiego, dotyczącej zmiany przeznaczenia gruntów leśnych, znajdujących się na działkach nr 1831 i nr 6455/2, na cele nieleśne.

Gmina w odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania nadzorczego wskazała, że *organ wystąpił do Starosty Będzińskiego z wnioskiem o wydanie zaświadczenia, o ujęciu działek zaliczonych do terenów 24MN oraz 1ZN w Uproszczonym Planie Urządzenia Lasu*. W odpowiedzi na wniosek, w dniu 5 sierpnia 2026 r. Starostwo Powiatowe w Będzinie wydało zaświadczenie, w którym wskazuje, że działki nr 6455/2, 1831, 1827/3 – obręb Siewierz, gmina Siewierz są objęte Uproszczonym Planem Urządzenia Lasu.

Skoro, stosownie do przepisu art. 17 pkt 6 lit. c *upzp* – wójt, burmistrz, prezydent miasta zobowiązany jest do wystąpienia o zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne, to zauważyć należy, że ustawodawca w żaden sposób nie zwolnił organu gminy z tego obowiązku. Nieuzyskanie zgody oznacza więc niemożność uchwalenia planu miejscowego w zakładanym przez gminę kształcie.

Ponieważ, w procedurze sporządzania przedmiotowego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie uzyskano zgody Marszałka Województwa Śląskiego na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych, występujących na działkach nr 1831 i 6455/2, na cele nieleśne, Rada Miejska w Siewierzu nie była uprawniona do uchwalenia planu miejscowego, zmieniającego ich przeznaczenie na tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej i tereny zieleni naturalnej. W związku z powyższym, naruszono przepis art. 7 ust. 2 pkt 5 *uogrl* oraz tryb sporządzania planu miejscowego, poprzez pominięcie wymienionych na wstępie czynności, wynikających z art. 17 pkt 6 lit. c *upzp*, w związku z art. 7 ust. 1 *uogrl*. Jak stwierdzono w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 lutego 2022 r. (sygn. akt II OSK 548/19) – *brak wymaganej zgody na przeznaczenie gruntów leśnych (i rolnych) na cele inne niż leśne (i rolnicze) powoduje naruszenie procedury uchwalania planu zagospodarowania przestrzennego w tym zakresie, co w konsekwencji stanowi przesłankę uznania go za nieważny*.

3. Zgodnie z przepisami *upzp* obowiązkiem organu gminy przy sporządzaniu planu miejscowego jest uwzględnienie ograniczeń wynikających z przepisów odrębnych zawartych m.in. w ustawie z dnia 31 stycznia 1959 r. *o cmentarzach i chowaniu zmarłych* (Dz. U. z 2025 poz. 1590) oraz, wydanego na jej podstawie (art. 5 ust. 3 pkt 1), rozporządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 25 sierpnia 1959 r. *w sprawie określenia, jakie tereny pod względem sanitarnym są odpowiednie na cmentarze* (Dz. U. z 1959 nr 52 poz. 315 – dalej: *rozporządzenie ws. cmentarzy*), regulujących odległości cmentarza od istniejącej zabudowy mieszkaniowej oraz ograniczenia w pasach izolujących teren cmentarza. Z treści § 3 ust. 1 *rozporządzenia ws. cmentarzy* wynika, iż odległość cmentarza od zabudowań mieszkalnych, od zakładów produkujących artykuły żywności, zakładów żywienia zbiorowego bądź zakładów przechowujących artykuły żywności oraz studzien, źródeł i strumieni, służących do czerpania wody do picia i potrzeb gospodarczych, powinna wynosić co najmniej 150 m; odległość ta może być zmniejszona do 50 m pod warunkiem, że teren w granicach od 50 do 150 m odległości od cmentarza posiada sieć wodociągową i wszystkie budynki korzystające z wody są do tej sieci podłączone. Natomiast przepis § 3 ust. 2 wskazuje, iż odległość od granicy cmentarza ujęć wody o charakterze zbiorników wodnych, służących jako źródło zaopatrzenia sieci wodociągowej w wodę do picia i potrzeb gospodarczych, nie może być mniejsza niż 500 m. Celem takiego ograniczenia jest zapewnienie bezpieczeństwa sanitarnego osób mieszkających w pobliżu cmentarzy.

Tymczasem, analiza załączników graficznych do uchwały wykazała, że od istniejących terenów cmentarzy, w strefie ochrony sanitarnej w odległości 150 m od cmentarza – w terenach oznaczonych symbolami: **5MN, 50MN, 60MN**, ustalono przeznaczenie mieszkaniowe i usługowe (w tym m.in. usługi handlu i gastronomii), dla których w zakresie zaopatrzenia w wodę dopuszczono możliwość zaopatrzenia ze źródeł indywidulanych (ujęcia lokalne, studnie). Również w strefie ochrony sanitarnej, w odległości 500 m od cmentarza – w terenach oznaczonych symbolami: **6MN, 35MN, 36MN, 37MN, 38MN, 39MN, 40MN, 46MN, 47MN, 51MN, 52MN, 53MN, 4MN-U, 1RZM, 2RZM**, ustalono możliwość zaopatrzenia w wodę ze źródeł indywidulanych (ujęcia lokalne, studnie).

W orzecznictwie przyjmuje się, że przepisy *ustawy o cmentarzach i chowaniu zmarłych* oraz *rozporządzenia ws. cmentarzy* mają na celu zagwarantowanie zachowania odpowiednich odległości od projektowanych cmentarzy niezależnie od tego, czy w pierwszej kolejności powstanie cmentarz czy też

zabudowa na pobliskich terenach (zob. wyrok NSA z dnia 27 października 2011 r., sygn. II OSK 1623/11). Zakres normowania § 3 *rozporządzenia ws. cmentarzy* odnosi się przy tym nie tylko do cmentarzy nowobudowanych, ale również do istniejących, a także do lokalizowanej w ich sąsiedztwie zabudowy (zob. wyroki NSA: z dnia 27 maja 2014 r., sygn. II OSK 3047/12; z dnia 18 grudnia 2012 r., sygn. II OSK 1518/11). Celem wydania *rozporządzenia ws. cmentarzy*, zgodnie z przepisem upoważniającym – art. 5 ust. 3 ustawy o cmentarzach i chowaniu zmarłych – było m.in. określenie szerokości pasów izolujących teren cmentarny od innych terenów a w szczególności terenów mieszkaniowych. Wykładnia celowościowa tego przepisu ustawy prowadzi do wniosku, że przepisy *rozporządzenia ws. cmentarzy* określają zarówno w jakiej odległości od innych terenów, w tym terenów zabudowy mieszkaniowej – mogą być lokalizowane nowe cmentarze, jak i w jakiej odległości od istniejących cmentarzy może być lokalizowana inna zabudowa, w tym zabudowa mieszkaniowa (zob. wyroki NSA z dnia 14 października 2014 r., sygn. II OSK 823/13, z dnia 9 lutego 2017 r., sygn. II OSK 1362/15).

Skoro więc, w przedmiotowym planie miejscowym wyznaczono nowe tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej z dopuszczeniem lokalizacji m.in. usług handlu, gastronomii, w odległości 150 m od granic istniejących cmentarzy, należało również wskazać ograniczenia w zagospodarowaniu tych terenów. Poprzez brak wskazania ograniczeń w zagospodarowaniu terenów oznaczonych symbolami: **5MN, 6MN, 35MN, 36MN, 37MN, 38MN, 39MN, 40MN, 46MN, 47MN, 50MN, 51MN, 52MN, 53MN, 60MN, 4MN-U, 1RZM, 2RZM** znajdujących się w odległości do 150 m oraz do 500 m od granic istniejących cmentarzy i dopuszczeniem w tych terenach możliwości zaopatrzenia w wodę ze źródeł indywidualnych (ujęcia lokalne, studnie) naruszono ww. przepisy.

4. Wyznaczenie ograniczeń w pasie przylegającym do linii energetycznej podyktowane jest koniecznością ochrony ludzi i mienia przed negatywnymi skutkami jej oddziaływania, tj. przed działaniem pola elektrycznego i elektromagnetycznego, znajdującego się w bliskości przewodów i urządzeń elektroenergetycznych. Przepisy nie ustalają jednak szerokości pasów ochronnych linii elektroenergetycznych w sposób metryczny. Potrzeba zachowania bezpiecznych odstępów izolacyjnych będących pod napięciem przewodów fazowych linii od innych obiektów (np. budynków, rurociągów, dróg kołowych i kolejowych) oraz w przypadku wyższych napięć, konieczność zapewnienia ograniczenia pola elektromagnetycznego do poziomu dopuszczalnego jest wyznacznikiem do ustalenia takich pasów, przy czym szerokość pasa ochronnego jest ustalana indywidualnie dla danej linii przy uwzględnieniu wymagań podanych w normach oraz danych konstrukcyjnych linii.

Z kolei dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych w środowisku określone są w przepisach wydanych na podstawie art. 122 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – *Prawo ochrony środowiska* (tekst jedn.: Dz. U. z 2025 r., poz. 647). Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 17 grudnia 2019 r. w sprawie *dopuszczalnych poziomów pól elektroenergetycznych w środowisku* (Dz. U. z 2019 r., poz. 2448) określa dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych w tym dla terenów przeznaczonych pod zabudowę mieszkaniową. Podstawą do określenia stref jest ww. rozporządzenie Ministra Zdrowia, a także wymagania wynikające z art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. c i art. 5 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – *Prawo budowlane* (tekst jedn.: Dz. U. z 2026 r. poz. 524). W konsekwencji, ochrona ludności przed szkodliwym działaniem pól elektromagnetycznych, znajduje swoje odzwierciedlenie w normach określających minimalną odległość od linii elektromagnetycznych dla różnych form zainwestowania terenu. Należy przy tym zaznaczyć, że ta minimalna odległość nie jest odległością stałą, gdyż uwzględnia m.in. takie uwarunkowania jak sposób izolacji linii, odległość przewodów od ziemi, rodzaj i funkcję zabudowy. Tak więc szczegółowe wskazanie odległości pozwalającej na ochronę przed szkodliwym promieniowaniem jest konsekwencją zarówno regulacji wskazanych w rozporządzeniu jak i „przeliczeniu” tych wielkości na normy techniczne. Normy te muszą być określone na etapie sporządzania projektu budowlanego i uwzględnione przy realizacji inwestycji.

W § 4 ust. 7 pkt 5 lit. d przedmiotowej uchwały wskazano w zakresie elektroenergetyki ustalenia w pasach technologicznych wyznaczonych dla linii elektroenergetycznej:

- *zakaz sadzenia gatunków drzew i krzewów osiągających docelową wysokość większą niż 3 m, mogącą grozić kontaktem z przewodami napowietrznej linii elektroenergetycznej,*

- *zachowanie odległości obiektów budowlanych od przewodów linii elektroenergetycznych określonych w przepisach odrębnych i w normach, zachowanie poziomów pól elektromagnetycznych w pomieszczeniach przeznaczonych na pobyt ludzi na poziomie określonym w przepisach wydanych na podstawie ustawy – Prawo ochrony środowiska;*

W związku z powyższym w granicach pasów technologicznych ustalono, że obowiązują ograniczenia w zagospodarowaniu terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, wynikające z art. 15 ust. 2 pkt 9 *upzp*. Skoro więc, w tekście planu miejscowego wskazano pasy technologiczne od linii elektroenergetycznych to **nalegało również je wprowadzić na rysunku planu miejscowego**.

Art. 20 ust. 1 zdanie drugie *upzp* stanowi: *część tekstowa planu miejscowego stanowi treść uchwały w sprawie uchwalenia planu miejscowego, a część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do tej uchwały*. Z treści tego przepisu wynika więc zasada, że rysunek planu zagospodarowania przestrzennego obowiązuje w takim zakresie, w jakim tekst planu odsyła do jego ustaleń wyrażonych graficznie na rysunku. Załącznik graficzny nie może zawierać innych ustaleń niż treść uchwały.

W związku z brakiem powiązania tekstu planu miejscowego z rysunkiem planu miejscowego naruszono również § 8 ust. 2 Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 17 grudnia 2021 r. w *sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego* (Dz. U. z 2021 r., poz. 2404 – dalej: *rozporządzenie*), stanowiącym, że *część graficzna stanowi uszczegółowienie części tekstowej, a ustalenia planu muszą być odczytywane łącznie*. W judykaturze utrwalony jest pogląd, że ewidentna sprzeczność pomiędzy treścią uchwały a jej częścią graficzną narusza zasady sporządzenia planu miejscowego i w konsekwencji powoduje nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części, zgodnie z art. 28 *upzp*. Z tych względów nie może być rozbieżności pomiędzy częścią tekstową planu a częścią graficzną planu.

5. Przepis § 9 ust. 1 *rozporządzenia*, stanowi iż symbole, nazwy i oznaczenia graficzne dotyczące przeznaczenia terenów stosowane w projekcie planu miejscowego oraz standardy ich stosowania określa załącznik nr 1 do rozporządzenia, który w pkt 1 wskazuje, że w celu ustalenia przeznaczenia terenu stosuje się klasę przeznaczenia terenu, określoną w poziomie pierwszym, drugim lub trzecim tabeli. W celu ustalenia przeznaczenia dla terenów zabudowy mieszkaniowej, komunikacji oraz rolnictwa stosuje się wyłącznie poziom drugi lub trzeci. Dodatkowo, zgodnie z pkt 4 tego załącznika, dopuszcza się określenie przeznaczenia terenu z wykorzystaniem nie więcej niż trzech klas z dozwolonych poziomów określonych w tabeli. Z kolei pkt 5 stanowi, że określenia nazw klas przeznaczeń uzupełniających oraz wykluczanych dokonuje się w części tekstowej projektu planu miejscowego zgodnie z wartościami określonymi w tabeli.

Dla terenów o symbolach 1MN-U, 2MN-U, 3MN-U i 4MN-U ustalono przeznaczenie – teren zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej wolnostojącej lub usług. Następnie w § 6 ust. 1 pkt 1 wprowadzono ustalenia dotyczące przeznaczenia tych terenów:

- a) *teren zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej,*
- b) *teren usług handlu,*
- c) *teren usług gastronomi,*
- d) *teren usług sportu i rekreacji,*
- e) *teren usług biurowych i administracji.*

Nie wskazano natomiast przeznaczeń uzupełniających oraz wykluczanych.

Powyższe jest niezgodne z przepisami ww. *rozporządzenia*, gdyż przeznaczenia terenu określa się z wykorzystaniem **nie więcej niż trzech klas** z dozwolonych poziomów określonych w tabeli, natomiast określenia nazw klas przeznaczeń uzupełniających oraz wykluczanych dokonuje się w części tekstowej projektu planu miejscowego zgodnie z wartościami określonymi w tabeli.

Również przeznaczenie terenu 1ZN w § 14 ust. 1 określono niezgodnie z przepisami ww. *rozporządzenia*. W celu ustalenia przeznaczenia terenu stosuje się klasę przeznaczenia terenu, określoną w poziomie pierwszym, drugim lub trzecim tabeli. Tymczasem zgodnie z wartościami określonymi w tabeli nie wskazano przeznaczenia – tereny zieleni nieurządzonej.

Podsumowując należy zaznaczyć, że przepisy art. 28 *upzp* jednoznacznie wskazują, iż istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części. O zakresie rozstrzygnięcia decyduje natomiast fakt, czy stwierdzone naruszenie prawa będzie miało wpływ na całą uchwałę, czy będzie dotyczyło jedynie pojedynczych przepisów niezgodnych z aktami prawa hierarchicznie wyższymi, które to jednak naruszenia nie będą rzutować na całą uchwałę. O konieczności stwierdzenia nieważności przedmiotowej uchwały w całości przesądza nie tylko, wskazane w pkt. 1 niniejszego uzasadnienia, naruszenie trybu, ale

również konsekwencje, wynikające ze stwierdzenia nieważności w zakresie ustalonej wysokości obiektów infrastruktury technicznej oraz budowli, co spowodowałoby brak obligatoryjnego ustalenia planu miejscowego.

Biorąc powyższe pod uwagę należy uznać, że uchwała Rady Miejskiej w Siewierzu Nr XXX/227/2026 z dnia 7 lipca 2026 r. *w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Miasta i Gminy Siewierz dla wybranych obszarów – etap 1*, narusza wymienione w niniejszym rozstrzygnięciu nadzorczym przepisy, w związku, z czym wydanie niniejszego rozstrzygnięcia stało się konieczne i uzasadnione, a zatem należało orzec, jak w sentencji.

Stosownie do przepisu art. 92 ust. 1 *ustawy o samorządzie gminnym* stwierdzenie nieważności uchwały wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa z dniem doręczenia Radzie Miejskiej w Siewierzu rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach. Skargę wnosi się za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni od jego doręczenia Radzie Miejskiej w Siewierzu.

z up. Wojewody Śląskiego
Dyrektor Wydziału Infrastruktury

Bożena Goldamer-Kapała

Pouczenie o możliwości wniesienia skargi w formie elektronicznej

1. Skargę na rozstrzygnięcie nadzorcze można wnieść w formie elektronicznej lub papierowej.
2. Skarga przekazana w formie dokumentu elektronicznego powinna zawierać wszystkie wymogi pisma sporządzonego w postaci papierowej.
3. Skarga wnoszona w formie dokumentu elektronicznego, powinna ponadto zawierać adres elektroniczny oraz zostać podpisana przez stronę lub pełnomocnika kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym.
4. Jeżeli skarga nie zawiera adresu elektronicznego przyjmuje się, że właściwym jest adres elektroniczny, z którego nadano pismo wniesione w formie dokumentu elektronicznego.
5. Do skargi wniesionej w formie dokumentu elektronicznego nie dołącza się jej odpisów.
6. Do skargi należy dołączyć pełnomocnictwo z podpisem mocodawcy lub wierzytelny odpis pełnomocnictwa.